

Sygn. akt IV P 51/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy w Łomży IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Urszula Zaleska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Laskowska

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2018r. w Łomży

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. M.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w B.**

o sprostowanie protokołu powypadkowego i ustalenie wypadku przy pracy

I. Prostuje protokół Nr (...)r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, sporządzony w dniu 6 czerwca 2018r. w ten sposób, że ustala, iż powód K. M. w dniu 16 maja 2018r. uległ wypadkowi przy pracy w okolicznościach opisanych w pkt.4 tego protokołu.

II. Nakazuje ściągnąć od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. na rzecz Skarbu Państwa(kasa tut. Sądu) kwotę 30,-(trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, od uiszczenia których powód był zwolniony z mocy prawa .

Sygn. akt IV P 51/18

UZASADNIENIE

Powód K. M. w pozwie skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w B. wniósł o sprostowanie treści protokołu powypadkowego sporządzonego przez zespół powołany przez pracodawcę i ustalenia, że w dniu 16.05.2018r. uległ wypadkowi przy pracy i doznał z tego tytułu urazu podudzia.

Podał, że w dniu 16.05.2018r., podczas wykonywania obowiązków służbowych, tj. po wyjściu z samochodu służbowego, po kilku krokach, nagle poczuł silny ból w lewej nodze , w obrębie łydki. Z uwagi na nasilający się ból nie mógł kontynuować pracy, udał się więc do lekarza rodzinnego, który wezwał karetkę pogotowia, którą został przetransportowany do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala Wojewódzkiego w Ł.. W szpitalu zdiagnozowano uraz mięśnia i ścięgna na poziomie podudzia . Leczenie kontynuował w poradni chirurgicznej. Nie zgodził się z zajęciem przez pozwaną zakład pracy stanowiskiem, że zdarzenie to nie jest wypadkiem przy pracy z powodu braku przyczyny zewnętrznej. Oświadczył, że doznał urazu podczas wykonywania polecenia służbowego wydanego przez kierownika budowy, na terenie zakładu pracy. Wskazał, że wyłączenie przyczyny zewnętrznej byłoby uzasadnione tylko wtedy , gdyby istniała podstawa do ustalenia , że wypadek był spowodowany schorzeniem samoistnym łączącym się np. ze skłonnością do zakłóceń równowagi . Wobec braku takiego ustalenia , uznanie zdarzenia 16.05.2018r. za wypadek przy pracy jest uzasadnione.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Pozwana potwierdziła fakt zatrudnienia powoda na stanowisku robotnika budowlanego. Podana, że w dniu zdarzenia powód po przejściu kilku kroków po równej powierzchni parkingu wyłożonego kostką brukową, zgłosił nagle wystąpienie silnego skurczu w lewej nodze. Pozwana wskazała, że na powierzchni parkingu nie znajdowały się jakiegokolwiek niebezpieczne przedmioty, powód nie przewrócił się i nie uderzył. Zaznaczyła, że był on wyposażony w obuwie ochronne oraz posiadał aktualne badania lekarskie. Wskazała, że pomimo tego, że nie stwierdzono krwiaka, obrzęku lub innego widocznego urazu, doszło do nasilenia w ciągu 30 minut dolegliwości bólowych i zaproponowano zawiezenie powoda do szpitala w O., lecz powód odrzucił tę propozycję i został zawieziony przez innego pracownika do Ł. (skrzyżowanie ulic (...)), gdzie samodzielnie udał się do lekarza rodzinnego. Wskazała, że komisja powypadkowa nie uznała tego zdarzenia za wypadek przy pracy, ponieważ stwierdziła, że nie wystąpiła przyczyna zewnętrzna wypadku, która doprowadziła do jego powstania. Stwierdziła, że protokół powypadkowy został sporządzony rzetelnie i nie zawiera w swej treści twierdzeń bezpodstawnych. Zdaniem pozwanej doszło do nieszczęśliwego wypadku wywołanego przyczyną wewnętrzną, mającą swe źródło w stanie chorobowym poszkodowanego. Zarzuciła powodowi, że nie przedstawił dowodów na poparcie swojego stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód K. M. jest zatrudniony w pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w B. na stanowisku robotnika budowlanego.

W dniu 16 maja 2018r. powód pracował na budowie drogi (...) (nasyp na N.). Stawił się w pracy o godzinie 7.00. Zachowywał się normalnie, chodził nie utykając, nie uskarżał się dolegliwości. Około godz. 7.10 pojechał z kierownikiem budowy S. R. do biura budowy po niwelator. Po wyjściu z samochodu i przejściu kilku kroków po równej powierzchni parkingu, wyłożonego kostką brukową, powód nagle poczuł silny ból w lewej nodze. Powód uznał, że to skurcz i poinformował o tym kierownika R. Czekał na kierownika przy samochodzie, masując łydkę. Następnie kierownik odwiózł go na budowę. Po około 30 minutach, gdy dolegliwości bólowe nie ustępowały, zadzwonił do kierownika informując, że nie jest w stanie nadal pracować. Kierownik zaproponował odwiezienie powoda na (...) szpitala w O.. Powód jednakże uznał, że pojedzie do Ł. z przebywającym na budowie innym pracownikiem A. P. i tak też uczynił (dowód: zeznania świadka S. R. k. 60-60v). W Ł. udał się do lekarza rodzinnego, który po obejrzeniu jego nogi, wezwał pogotowie ratunkowe i został przewieziony na (...) w Ł.. Rozpoznano u powoda naderwanie mięśnia łydki lewej nogi (dowód: d k.6-15 dokumentacja medyczna- zaświadczenie o stanie zdrowia, historia choroby, porada ambulatoryjna, wynik badania USG, karta informacyjna z porady k.6-15). W dniu wypadku K. M. pracował w obuwiu ochronnym i miał aktualne badania lekarskie.

Zespół powypadkowy, powołany przez pracodawcę w dniu 30.05.2018r. sporządził Protokół Nr (...)r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, w którym nie uznał zdarzenia z dnia 16.05.2018r. za wypadek przy pracy. W pkt. 5 wskazano, że nie stwierdzono przyczyny wypadku. W pkt. 7 stwierdzono, że zaistniałe zdarzenie nie zostało uznane przez pracodawcę za wypadek przy pracy, ponieważ nie wystąpiła przyczyna zewnętrzna, która przyczyniła się do powstania urazu (dowód: Protokół Nr (...)r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy- k. 34- 35). Powód w dniu 04.06.2018r. nie zgadzając się z ustaleniami tego protokołu i zwrócił się do pracodawcy o zmianę protokołu i uznanie wypadku, jakiemu uległ 04.06.2018r. za wypadek przy pracy. Jego prośba nie została jednak uwzględniona (dowód: k. 36 uwagi d protokołu powypadkowego, protokół nr (...)r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy . k. 4,5).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie Sąd musiał rozważyć dopuszczalność dochodzenia przez powoda ustalenia wypadku przy pracy. Stosownie do art. 189 kpc należało więc ustalić czy powód ma interes prawny w ustaleniu, iż w dniu 16.05.2018r. uległ wypadkowi przy pracy.

Zauważyć należy, iż ukształtowane już orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszcza wniesienie samoistnego powództwa o ustalenie wypadku przy pracy. Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1994 r., II PZP 1/94 (OSNAPiUS 1994, nr 6, poz.96) stwierdzono, że pracownikowi, który nie dochodzi roszczeń odszkodowawczych bądź rentowych na podstawie ustawy z dnia 12 czerwca 1975r o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ale ma interes prawny w ustaleniu, że określone zdarzenie było wypadkiem przy pracy lub zaistniało w okolicznościach niepozbawiających go roszczeń z tejże ustawy - a ustalenia te decydują o jego prawach i związanych z nimi ewentualnie w przyszłości roszczeniach – przysługuje prawo wystąpienia z powództwem o ustalenie i sprostowanie protokołu powypadkowego na podstawie art. 189 kpc). Taki pogląd podtrzymany został w wyrokach z dnia 14 marca 2001r, II UKN 272/00 (OSNAPiUS 2001, NR 21, poz. 531) i z dnia 28 marca 2001r , II UKN 295/00 (OSNAPiUS 2002, nr 23, poz. 576). Jednakże równocześnie prezentowane jest stanowisko, które nie stawia takich warunków dla powództwa o ustalenie wypadku przy pracy, przyjmując samodzielną dopuszczalność powództwa o ustalenie lub sprostowanie treści protokołu powypadkowego na podstawie art. 189 kpc (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1998 r, II UKN 471/97, OSNAPiUS 1999, nr 2, poz.157). Zostało ono uznane za aktualne także po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 kwietnia 2002 roku, P 5/01, OTK ZU 2002, nr 3A, poz 28, stwierdzającym niekonstytucyjność art.32 ust 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 12 czerwca 1975r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz po wprowadzeniu nową ustawą z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych szerszej odpowiedzialności z ubezpieczenia społecznego (wypadkowego) za skutki wypadku przy pracy. Z powyższym koresponduje także stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 29 marca 2006r, II PZP 14/05 (OSNP 2006/116/228), w której Sąd ten stwierdził, iż powództwo o ustalenie, że konkretne zdarzenie było wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych jest dopuszczalne na podstawie art. 189 kpc, niezależnie od dochodzenia przez poszkodowanego pracownika świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Jak bowiem wskazał w tej uchwale Sąd Najwyższy, interes prawny jako przesłanka materialnoprawna powództwa o ustalenie wypadku przy pracy nie może być ograniczony tylko do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (wypadkowego). Wypadek przy pracy jest instytucją prawa pracy, jego skutki prawne są więc szersze niż tylko odszkodowawcze z tego ubezpieczenia. Wypadek przy pracy jest przede wszystkim zdarzeniem prawa prywatnego (stosunku pracy). Znaczenie ma zatem również jego prawidłowa kwalifikacja w relacji z pracodawcą, niezależnie od zasad powszechnej odpowiedzialności ubezpieczeniowej, które mogą ulegać zmianie. Ponadto, wypadek przy pracy w swoim skutku narusza podstawowe dobro osobiste pracownika, jakim jest jego zdrowie. Powództwo o ustalenie ma tu zatem kolejne uzasadnienie wynikające z nowej faktycznej i prawnej konstrukcji wypadku przy pracy. Wypadek przy pracy może także stanowić czyn niedozwolony i podstawę do odpowiedzialności odszkodowawczej według prawa cywilnego. Wobec tego więc, że wypadek przy pracy jest zdarzeniem powodującym różne skutki prawne, w tym przede wszystkim dla pracownika, to dopuszczalne jest powództwo o jego prawidłowe ustalenie. Wskazany interes prawny uzasadniający takie powództwo istnieje po stronie pracownika (jak też po stronie innych podmiotów) niezależnie od tego czy i jak go sobie uświadamia. Chodzi bowiem o to, że świadczenia odszkodowawcze, w tym z ubezpieczenia społecznego (wypadkowego), nie muszą aktualizować się od razu po wypadku przy pracy. Stąd też interes prawny pracownika w ustaleniu wypadku przy pracy realizuje się również w gwarancyjnej i dokumentacyjnej funkcji takiego powództwa. T.. Sąd podziela stanowisko wyrażone w tej uchwale.

W świetle powyższego Sąd stwierdził, iż powód K. M. ma interes prawny w ustaleniu, że w dniu 16.05.2018r. uległ wypadkowi przy pracy. Okolicznością w sprawie bezsporną, jak też nie kwestionowaną przez stronę pozwaną było, że powód w wyniku tego wypadku doznał poważnego urazu nogi lewej tj. naderwania mięśnia łydki lewej nogi. W związku z powyższym chociażby z tego powodu ma interes prawny w ustaleniu, iż uległ wypadkowi przy pracy. Ustalenie wypadku przy pracy umożliwia bowiem ewentualne ubiegane się w przyszłości o świadczenia z ubezpieczenia społecznego i świadczenia uzupełniające.

Zgodnie z treścią art. 3 ust.3 ustawy z dnia 20.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy chorób zawodowych - wypadkiem przy pracy jest nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, pozostające z związku z pracą i powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego. Aby zdarzenie mogło być uznane za wypadek przy pracy muszą być spełnione wszystkie wymienione w art.3 ust.3 elementy. Brak jednej chociażby przesłanki – pozbawia zdarzenie cech wypadku przy pracy. Zatem w postępowaniu powypadkowym, w świetle aktualnej definicji wypadku przy pracy, winna być zbadana relacja: przyczyna zewnętrzna – zdarzenie będące przyczyną urazu.

Stosownie do art. 5 ust.2 przywołanej ustawy ustalenie okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, jakiemu uległ ubezpieczony, będący pracownikiem następuje w trybie określonym przepisami kodeksu pracy.

Na podstawie upoważnienia z art. 237 §1 pkt.1 kp zostało wydane Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 01.07.2009r w sprawie ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy oraz sposobu dokumentowania(Dz. U. z 2009r., nr.105, poz.870), a także zakresu informacji zamieszczonych w rejestrze wypadków przy pracy. Ustalenia zespołu powypadkowego stanowią pierwsze ogniwo postępowania w sprawie świadczeń z ustawy wypadkowej. Stwierdzenie, iż miał miejsce wypadek otwiera bowiem drogę pracownikowi do ubiegania się o świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego. Zespół powypadkowy dokonuje prawnej kwalifikacji zdarzenia uznając je lub nie za wypadek przy pracy zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, na podstawie ustalenia jego okoliczności i przyczyn, w szczególności przez:

-dokonanie oględzin miejsca wypadku, stanu technicznego maszyn i innych urządzeń technicznych, stanu urządzeń ochronnych oraz zbadanie warunków wykonywania pracy i innych okoliczności, które mogły mieć wpływ na powstanie wypadku:

- sporządzenie szkicu lub wykonanie fotografii miejsca wypadku(jeżeli jest to konieczne) ;
- wysłuchanie wyjaśnień poszkodowanego, jeżeli stan jego zdrowia na to pozwala;
- zebranie informacji dotyczących wypadku od świadków wypadku;
- zasięgnięcie opinii lekarza, a w razie potrzeby opinii innych specjalistów, w zakresie niezbędnym do oceny rodzaju i skutków wypadku;
- zebranie innych dowodów dotyczących wypadku, uznanych za niezbędne (między innymi dokumentacji lekarskiej).

Stwierdzenie, że zdarzenie nie jest wypadkiem przy pracy, wymaga szczegółowego uzasadnienia i wskazania dowodów stanowiących podstawę takiego stwierdzenia (§ 11 w/w rozporządzenia).

Sąd biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim opierając się na ustaleniach zawartych w opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu chirurgii, zeznań świadka S. R., które Sąd uznał za wiarygodne , dokumentacji leczenia powoda uznał, że istnieją podstawy do zmiany ustaleń dokonanych przez pozwanego pracodawcę, wynikających z treści protokołu Ustalił, wbrew zajętemu przez stronę pozwaną stanowisku, że zdarzenie z dnia 16.05.2018r., któremu uległ K. M. było wypadkiem przy pracy. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew dyspozycji § 11 ww. rozporządzenia zespół powypadkowy nie uzasadnił w sposób szczegółowy, wyczerpujący dlaczego nie uznał zdarzenia z dnia 16.05.2018r. za wypadek przy pracy. Tym samym w sposób formalny nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku, wynikającego z treści przytoczonego przepisu.

Kwestią sporną było ustalenie czy zaistniała zewnętrzna przyczyna zdarzenia.

W ocenie pozwanego do zdarzenia doszło na skutek nieszczęśliwego wypadku wywołanego przyczyną wewnętrzną, mającą swe źródło w stanie chorobowym poszkodowanego.

Z uwagi, że pozwany pracodawca twierdził, że zdarzenie z 16.05.2018r. było wywołane przyczyną wewnętrzną, tkwiącą w organizmie powoda, Sąd dopuścił więc dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii na okoliczność ustalenia czy do zdarzenia mogło dojść na skutek niefortunnego postawienia stopy czy też do wypadku doszło na skutek schorzenia samoistnego nie związanego z okolicznościami wskazanymi w protokole ustalenia okoliczności wypadku (k.60).

Biegły sądowy z zakresu chirurgii rozpoznał u powoda stan po urazie łydki lewej z krwiakiem pourazowym wzdłuż głowy przyśrodkowej mięśnia brzuchatego. Jednoznacznie stwierdził, że stwierdzone schorzenie chirurgiczne jest wypadkiem w czasie pracy w dniu 16.05.2018r. Decyzję swoją biegły uzasadnił po przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego tym, iż w jego ocenie przy dużej wadze ciała powoda (97 kg) i wzroście 169 cm, niewłaściwe ustawienie stopy, nawet na równej powierzchni, mogło spowodować rozerwanie części włókien głowy przyśrodkowej mięśnia brzuchatego łydki i wytworzenie krwiaka pourazowego. Skutkowało to zdaniem biegłego powstaniem silnych dolegliwości bólowych. Biegły stwierdził, że jeżeli przyczyną tego urazu byłoby jakieś schorzenie, poszkodowany wcześniej odczuwałby dolegliwości i podjąłby leczenie, na co nie ma dokumentacji medycznej. (opinia k. 69-70).

Sąd doszedł do przekonania, że ustalenia poczynione przez biegłego sądowego w niniejszej sprawie są dokonane obiektywnie, a sformułowane wnioski poparte zostały logicznym uzasadnieniem. Opinia została wydana przez lekarza specjalistę, mającego szeroką wiedzę i doświadczenie zawodowe i orzecznicze, została uzasadniona. Zawiera rzeczową, logiczną i spójną argumentację ustaloną po badaniu powoda, analizie dokumentacji medycznej jego leczenia i wynikami badań. W tym stanie rzeczy Sąd oceniając opinie pod względem fachowości, rzetelności i logiczności, doszedł do wniosku, iż została ona sporządzona w oparciu o głęboką wiedzę i praktyczne doświadczenie zawodowe biegłego, w konsekwencji podzielając zawarte w niej konkluzje. Z uwagi na powyższe okoliczności opinia ta, w ocenie Sądu, może stanowić miarodajny i wiarygodny materiał pozwalający na ferowanie rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem Sądu biegły, właściwie ocenił stan zdrowia powoda. Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować ustalenia płynące z opinii i uznał wnioski w niej zawarte za miarodajne. Pozwana spółka nie przedstawiła żadnych dowodów podważających wiarygodność sporządzonej opinii sądowej. Pismo procesowe strony pozwanej z dnia 22 listopada 2018r. stanowi, w ocenie Sądu, jedynie polemikę z ustaleniami biegłego sądowego zawartymi w opinii co do przyczyny urazu nogi u powoda w dniu 16 maja 2018r.

W związku z powyższym Sąd stwierdził, iż stanowisko pozwanego dotyczące interpretacji okoliczności i przyczyn wypadku powoda w dniu 16 maja 2018r. zawarte w treści Protokołu Nr (...)r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dnia 12.06.2018r. sporządzonym przez zespół powypadkowy, jest nieprawidłowe i niezgodne ze stanem faktycznym.

Sąd na podstawie oceny całości zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdził, że wypadek któremu uległ powód K. M. był nagłym zdarzeniem wywołanym przyczyną zewnętrzną, pozostającym w związku z pracą, powodującym uraz, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego. Sąd nie podzielił stanowiska pozwanej, że zdarzenie było po prostu nieszczęśliwym wypadkiem spowodowanym schorzeniem samoistnym, tkwiącym w organizmie powoda, które ujawniło się w dniu 16 maja 2018r. na terenie zakładu pracy i w czasie pracy powoda. Pozwany nie wykazał tej okoliczności, zaś biegły sądowy na podstawie analizy dokumentacji medycznej powoda i jego badania, nie stwierdził, by przed dniem 16 maja 2018r. powód miał jakieś dolegliwości tej nogi i że był dotknięty schorzeniem samoistnym, które mogło spowodować określone dolegliwości tej łydki już przed tą datą. Biegły orzekł, że powód doznał w dniu 16 maja 2018r. urazu łydki lewej na skutek niewłaściwego ustawienia stopy. Podał, że przy wadze powoda 97kg i wzroście 169 cm, niewłaściwe ustawienie stopy, nawet na równej powierzchni, mogło spowodować rozerwanie części włókien głowy przyśrodkowej mięśnia brzuchatego łydki i wytworzenie krwiaka pourazowego, co dało silne dolegliwości bólowe.

Zdarzenie z dnia 16 maja 2018r. spełnia więc wszystkie przesłanki wypadku przy pracy. Było to zdarzenie nagłe, pozostające w związku z pracą, które było spowodowane przyczyną zewnętrzną (niefortunnym, niewłaściwym postawieniem stopy przez powoda), którego skutkiem był uraz nogi lewej powoda (łydki lewej nogi). W tym miejscu

należy wskazać, że zgodnie z ukształtowaną wykładnią Sądu Najwyższego przyczyną zewnętrzną w rozumieniu ustawy wypadkowej, może być nawet niefortunny odruch pracownika, jego nieskoordynowane poruszenie się powodujące potknięcie się i upadek nawet na gładkiej powierzchni. Wyłączenie przyczyny zewnętrznej przy wypadku pracownika w czasie i miejscu pracy, który nastąpił w takich okolicznościach, byłoby uzasadnione tylko wtedy, gdyby istniały podstawy do ustalenia, że upadek pracownika został spowodowany jego schorzeniem łączącym się, np. ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi (wyrok z dnia 16 czerwca 1980 r., III PR 33/80, Lex nr 14532).

Biorąc pod uwagę powyższe, że powód nie był dotknięty żadnym schorzeniem samoistnym nogi lewej, co wynika z dokumentacji medycznej i opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii, a w dniu 16 maja 2018r. diagnozowano u niego uraz łydki lewej (uraz mięśnia i ścięgna na poziomie podudzia – vide:k.49 karta informacyjna z (...) Szpitala Wojewódzkiego w Ł.), zdarzenie z dnia 16 maja 2018r. należy uznać za wypadek przy pracy, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej przyczyna zdarzenia nie miała źródła w stanie chorobowym poszkodowanego.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał powództwo za zasadne.

Z tych względów Sąd na podstawie art. 189 k.p.c. w związku z wyżej wskazanymi przepisami orzekł jak w pkt. I wyroku.

O kosztach sądowych, na które składała się, opłata od pozwu w kwocie 30 zł, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy prawa, orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016r. poz. 623, zm. Dz.U z 2017r. poz. 85).